

חיק'ה המצטחקת

אחה"צ חמים

למנוחת עולמים

לחיק'ה מוסט ז"ל

"תופרת אני ותופרת"... ומיד חיוך קל
בשפתיים, עומדת חיק'ה מול שולחן הגזירה
הרחב - ומאחוריה בדים, בדים לחולצות
הגברים, לכותנות הבחורות, לחלוקים, לכל
דיכפין...

שנים הייתה עומדת בתספורת "קארה"
ובפניה נכרו סימנים של הסכמה, השלמה,
כמעט שלווה.

חיק'ה ויוסף הם סמל למסירות, כמו שנכתב
בשיר "היא לו והוא לה". בשקט בשקט
הקימה משפחה בנות ובן, נכדים ונכדות - ועל
קצה אצבעות התקדמו לעבר חדר האוכל
בחגים, באירועים, עם חיוך קל בשפתיים.

נדמה היה לי שרק חיק'ה שומעת את שלוש
לה יוסף ורק יוסף מבין את שאומרת לו
חיק'ה - מין שפת אוהבים מקובלת בגיל
המתבגר.

לפני כעשר שנים חלתה חיק'ה והייתה
ממשיכה את חיוכה חקל בשפתיים על העגלה
בבית אחדות, ויוסף מניע אותה קדימה
לשולחן האוכל, לשולחן הרקמה בחדר
היצירה.

כל פעם שהייתי מזכירה לה שיש לנו חולצות
שלה, מידיה התופרות, הייתה צוחקת עם
דמעה בזווית העין, נאנחת ורוכנת על
הרקמה.

חוט החיים נגמר וגם התפירה וגם התך נסתר
והתך הגלוי - וכל שהיה ביניהם הייתה אהבה
ומסירות בין חיק'ה ליוסף, לילדים,
למשפחה.

זכרוה לטוב.

שרה'ה שרון